

dighed til at antage hvilken Mand, man vil, til at varetage sit Lary — og dette kan maaſkee ogsaa være ganske rigtigt, ſet fra et eenſidigt Standpunkt — men Vederparten kan maaſkee let komme til at lide meget ſtor Uret derved, ſ. Ex. hvis den ene Part benyttede en Mand, der var en bitterlig Lovfordreier, maaſkee endogsaa en flere Gange afſtraffet Perſon, ſom underhaanden drev de vedkommende Forretninger ſom Næringsvei, og greb ind i Procuratorernes Function — jeg kjender Exemppler paa ſaadant. Jeg vil vel troe, at den ærede Forlagsſtiller ikke vilde benytte ſlige Perſoner, men at de benyttes ovrmaade meget i Praxis, ved jeg af Erfaring, og de Mibler, ſom de anvende for at fremme deres Clients Sag, kunne mange Gange være af den Beſtand, at Vederparten virkelig lider ſkaar i ſin retfærdige Sag, og man har ikke ſom Dommer den Magt over dem, ſom man har over en ansat Procurator, ved at kunne mulctere dem for alle de mange forſkjellige Dvertrædelſer, ſom meget godt kunne finde Sted. Jeg maatte derfor ialtſald ønske, at dette Lovforslag, om det ſkulde gaae igjennem, gaves en ſtorre Udvikling, og at denne ſaakaldte frie Næringsdrift blev idetmindſte forſaavidt begrændſet, at ikke alle Perſoner, om de end vare afſtraffede og nok ſaa forægtelige, ſkulle have Udgang til at udøve den, ſamt at de, der ſik Udgang til at udøve den, ialtſald maatte ſtaa under et Slags ſpecial Control fra Dommerens Side, ſaa at man kunde mulctere dem ligesaa vel ſom de beſtittede Procuratorer.

Tſcherning: Denne Indſigelse med Henſyn til Mulcteringen, ſom bragte mig til at tage Ordet, forekommer mig aldeles intetſigende; thi hvorfor ſkulde man ikke kunne komme til at mulctere dem? Man kan jo endogsaa ſætte ind i Loven, at den, ſom ikke er virkelig Procurator, ſkal mulcteres dobbelt, naar han tager fejl. Deri ligger altsaa aldeles ingen Bænſkellighed. Hvad derimod Lovfordreierne angaaer, ſaa derſom den ærede Dommer kjender dem fra ſin Praxis, maa det være, fordi han imellem de privilegerede Procuratorer har truſſet paa Lovfordreiere, og det ſkal jeg ſige til diſſe Folks Noes, at jeg troer der findes dem

imellem dem, ſom have gjort en ganske betydelig Kunst heraf, og hvis Hoveddygtighed netop beſtaaer heri, og Dommerne have neppe ved enhver Leilighed, hvor der var Anledning til at ſee ſaadanne Folk paa Tingene, brugt deres Mulcteringsret. Jeg har idetmindſte ſet mange Acter igjennem, hvoraf jeg godt tør paafaae, det fremgaaer, at Dommerne kunde have bragt Procuratorerne til at handle anderledes, end de have handlet. Deri ligger egentlig Aarsagen til, at denne Hændtering maa ſtilles paa en anden Fod, at den er kommen over til at blive en fri Hændtering i ſin Udøvelse, men kun et Monopol med Henſyn til Antallet. Den udøves ikke mere ſaaledes, ſom den efter ſin oprindelige Inſtitution ſkulde udøves, hvor de Vedkommende ſtode ſom virkelige Embedsmænd under en ganske anden Anſvarlighed, og hvor Controlen idetmindſte var anderledes. Jeg vil bede de ærede Herrer, ſom ikke kjende det, at ſee de Beſtemmelser nøie efter, ſom ere givne ved Procurator-Inſtitutets Drettelse og ſenere til forſkjellige Lieder, og De ville da ſee, at det har ſaaet en ganske anden Stikkelse nu, og at de Vedkommende ſtille ſig i Forhold til Sagerne paa et ganske andet Standpunkt end det oprindelig var Meningen, thi da betragtede man dem ſom Rettens Embedsmænd. De drive deres Hændtering for Diebliffet, og det er maaſkee ogsaa det Rette, ſom frie Mænd, men de benytte ſig af Monopolet til at udelukke andre Perſoner, ſom maaſkee kunde udføre Sagerne ligesaa godt. Jeg gaaer aldeles ikke ind paa Sagen i ſig ſelv, thi det nærværende er ikke Tidspunktet hertil; Spørgsmaalet er nu kun: fortjener en Sag af denne Art at komme under Behandling (Nei!) Det er min ſuldkomne Overbeviſning, at den fortjener det i høieſte Maade (Ja! Nei!); thi der er ſkeet et meget ſtort Misbrug i ſaa Henſeende, og det Tilfælde, ſom den ærede Rigsdagsmand ſpecielt har nævnt, kjender jeg; jeg har ſelv raadet ham at forfølge enhver Inſtans for at ſtaffe ſig Udkomſt til at ſaa ſin Ret gjort gjældende; om han har havt Ret i ſin Anſuelse at betragte ſig ſom fornærmet eller ikke, det gaaer jeg ikke ind paa; men at en Mand i en Sag af ikke ſtorre Betydning, end en ſaadan Injuriefag har, ikke